

Izraelské střípky – 1. *Na počátku všeho byla zpověď*

Pokud se dnes vypravíte do Svaté země, můžete zvolit několik způsobů cestování. Třeba jako Kryštof Harant z Polžic a Bezdruzic: na koni, lodí a pěšky. Předpokládám, že nebudete mít času tolik, jako měl svého času český šlechtic, takže pravděpodobně zvolíte auto a loď, anebo ještě lépe: letadlo. Mnoho týdnů nepohodlného dobrodružství se vám zkrátí na několik málo hodin vcelku fádního letu.

Čeští lektoři ICEJ, kteří učí na školách o holocaustu (správně by se vlastně mělo říkat Šoa) byli na začátku září pozváni muzeem Yad Vashem v Jeruzalémě na týdenní seminář. Právě naše skupina, s níž jsem odlétal, měla rezervována místa u izraelské letecké společnosti EL-AL. Už dopředu nám bylo avizováno, že odbavení není „jen tak“ a je dobré být na letišti tři hodiny před odletem. To samo o sobě znělo značně podezřele.

Telefonicky jsem konzultoval svůj odlet se švagrovou, která podobnou cestu absolvovala loňského roku. Ujistila mě, že vlastně o nic nejde, jenom je potřeba na to, na co budu tázán, odpovídat pravdu. Půjde prý o takovou „malou zpověď“ a na to bych měl být jako pastor sboru přeci zvyklý. A že prý tady to ještě ujde, ale ať se těším, až poletím domů – má být mnohem důkladnější. To mě teda fakt „uklidnila“.

Přiznám se, že jsem čekal mnohé, jenom ne *generální zpověď* na Ruzyňském terminálu.

Odbavovací část, která byla vyhrazena společnosti EL-AL hlídalo několik ozbrojených českých policistů a podle všeho i izraelští protiterorističtí specialisté.

Každý z cestujících čekající na odbavení, byl vyzván k následování některého z přítomných úředníků. Ti si nás jednoho po druhém odvedli k něčemu, co se podobalo malé kazatelně.

Zpověď mohla začít.

Některé otázky mi přišly banální až legrační, jiné byly „doslova na tělo“. Na co se mně ptali, neprozradím, šlo přeci o *mou* generální zpověď před cestou do Svaté země! Nicméně jsme se s velice slušným a zároveň vtipným úředníkem v jednu chvíli dostali do mrtvého bodu – buď špatně položil otázku, nebo jsem ji zcela nepochopil. Ale nakonec se vše vysvětlilo a byl jsem vpuštěn do odbavovacího prostoru. Tam vše proběhlo bez zádrhelů a zbytečného zdržování. Později jsme ještě prošli bezpečnostním rámem a byli odvedeni do útrob přistaveného letadla. Ocitl jsem se na území nikoho, protože podobná anabáze nás, podle všeho, měla čekat na letišti Ben Guriona v Tel Avivu.

Po usazení letadlo začalo rolovat na startovací dráhu a letušky mezi uličkami hbitě pobíhaly s nabídkou nápoje a omluvou, že odlétáme s mírným zpožděním. Moji sousedé, Židé vracející se z dovolené či z nákupů z Prahy, s nimiž jsem se bavil rusky, mi před odletem nabídli silné větrové bonbóny. Bezvadně to fungovalo proti zaléhávání uší.

Po chvílce tedy i letušky doběhly na svá místa, záběr motorů Boeningu nás vmáčkl do sedadel, letadlo sklouzlo po ploše a za chvílku jsme udělali poslední okruh nad noční Prahou.

Část letu nás neustále něčím cpali – možná to byla jakási satisfakce za ty hodiny čekání u odbavení. Nakonec se letadlo ztišilo (tedy cestující, protože motory člověk při letu kupodivu vnímá neustále) a mnozí z nás se pokoušeli spát. (Moc to nešlo, ale opravdu jsme se snažili. Skutečnost odletu o půlnoci z Prahy, přistání v Izraeli nad ránem a zahájení semináře o jedné hodině odpolední, neposkytovala příliš optimistické vyhlídky na nějaký skutečný odpočinek...) Pilot byl podle všeho zkušený, letadlo se sunulo nezadržitelně k cíli bez nějakých houpaček v turbulencích a nakonec velice měkce dosedlo na letišti v Tel Avivu.

Na Ben Gurionově letišti proběhlo proclení kupodivu rychle a nekomplikovaně. Posléze nás čekal transport autobusem do Jeruzaléma. Po cestě byl patrně nejzajímavějším průjezd kolem středověké pevnosti Latrun, kde jsme ve svítání nového dne zahlédli vraky aut lemujících cestu. Jde o pozůstatky z bojů o zásobovací cestu do Jeruzaléma. (Mimochodem, podobné památníky, ovšem v podobě trosk letadel, jsem viděl při návratu podél jiné cesty sbíhající z kopců do Tel Avivu. Šlo také o památku bojů po vyhlášení samostatného Izraelského státu.)

Ranní Jeruzalém nás přivítal ostrým světlem svítání a poměrně hustým provozem vyznačujícím se troubením a ne příliš striktním dodržováním dopravních předpisů... Cesta z letiště do hlavního města stačila k tomu, aby si příchozí uvědomil, že je v zemi, kde se minulost snoubí s přítomností. Že je v oblasti, kde pulsuje život díky tomu, že mnozí potkali na své cestě při obraně své mladé země smrt. Že se pohybuje na místech, kde se psala a píše historie lidstva a především dějiny vztahu Boha a člověka. Tak tohle je prostě Izrael...

Petr Plaňanský